

AIRIES TA

LA REVISTA DEL CENTRE EXCURSIONISTA DE LLEIDA - IV ÈPOCA - MAIG/JUNY 1996 - N.º. 21

RIBES Camping. Especialistes en Camping, Caravaning, Nàutica i Temps Lliure.

 Credi-Camping

 Parking de Caravanes

 **Servei de Manteniment
Camping-Caravaning**

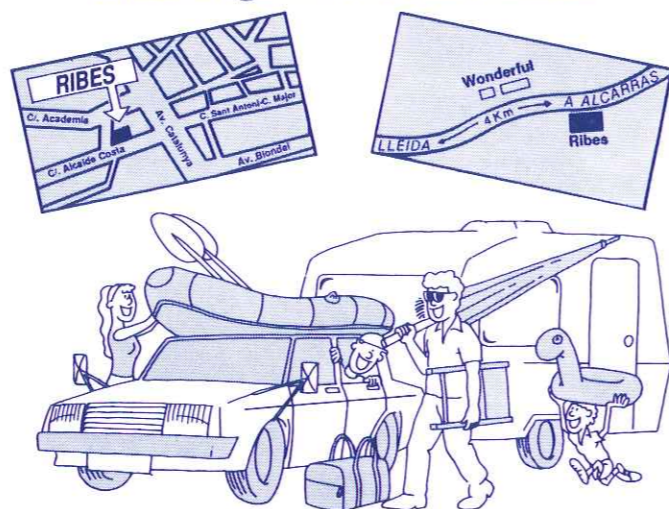
 **Exposició Permanent
de Caravanes Tot l'Any**

 Servei Tècnic Oficial

 **Servei d'Atenció
i Assessorament al Client**

2 centres especialitzats

**C/. Alcalde Costa, 6. LLEIDA.
Ctra. Saragossa, Km. 456. LLEIDA.**

ARESTA

Maig - Juny 1996 - núm. 21
Revista bimensual

EQUIP DE REDACCIÓ:
Lluïsa Huguet i Recasens
Mercè Clutat i Valero
Mercè Gàzquez i Pons
Joan R. Segura i Radigales
Teresa Serentill i Brescó

Jordi Martínez i Barriuso
Jorge Gonzalo i Iglesia
Josep Guàrdia i Rufie
Juanjo Garra i Lorenzo

CORRECCIÓ:
Antònia Forrellad i Bracons

DISSENY GRÀFIC: Josep Herrándiz i Ruso

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Centre Excursionista de Lleida
Paeria, 13, 1r - Tel. 973/24 23 29 - Lleida

EDITA:
Centre Excursionista de Lleida. Paeria, 13, 1r

DIPÒSIT LEGAL: L-39-1958

IMPRIMEIX: Impremta Mariana, Templers, 11 - Lleida

PORTADA: Roda del molí de Boix, submergit al pantà
de Santa Anna.
Foto: Blai Montserrat

Tirada d'aquest número: 1.200 exemplars.
Publicació sense cap finalitat lucrativa.
El CELL no està necessàriament d'acord amb els continguts
que s'expressen als articles, els quals reflecteixen
exclusivament l'opinió dels seus autors.
La reproducció total o parcial dels continguts d'aquesta
revista serà acceptada molt gustosament, sempre que es
faci esment del seu autor i origen.
Subscripció 6 números: 2.200 PTA.
Preu per número: 400 PTA.
Col·labora: Ajuntament de Lleida i IEI.

Imprès en paper fabricat amb cel·lulosa blan-
quejada 100% sense clor.

MONOGRÀFIC _____ 2

Sota el mirall de Santa Anna
Blai Montserrat

APUNTS I COMUNICACIONS _____ 5

ACTIVITATS REALITZADES _____ 6

Bolívia - Cordillera Real 1995
Magda Sales / Lluïsa Huguet

La península d'est a oest amb BTT
Lluís Carbó / Isabel Feliu

X Reunió d'alpinisme hivernal
Xavier Palau

Encara que no s'hi arribi... Mai no és tard
Dolors Llordés

La desobstrucció
Lluís Perez

FET I DIT _____ 13

Caiac alpí
Eduard Albesa

VIES ESCALADA _____ 14

Escales cap al cel
Manel Solís

PROGRAMES I CURSETS _____ 16

Programa d'activitats estiu 1996

VIRGILI PARDO

GESTOR ADMINISTRATIU - GRADUAT SOCIAL

ASSESSORIA FISCAL

Av. Francesc Macià, 31, 2n. - 2a.

Telèfon 973/23 62 07

Fax 973/24 20 17

25007 LLEIDA

Editorial

Arriba la primavera i acaba la temporada d'esquí. Els esquiadors preparen els seus estris d'escalada per confluïr amb els escaladors purs. D'altres continuaran a l'alta muntanya amb els excursionistes de la "mitja". Els espeleòlegs preparen el seu 40 aniversari i ens conviden a tots a baixar al Graller Gran del Corralot. Uns i altres greixen les bicicletes de muntanya i els submarinistes ens ensenyaran a cabussar-nos si perdem la por a l'aigua.

L'activitat no s'acaba mai. Sempre surt alguna nova especialitat. Potser alguns faran parapentisme per baixar de les muntanyes o compraran unes raquetes de neu per pujar-les el pròxim hivern. Qui sap? Potser algú vindrà amb gossos i

trineu. Els escaladors ara tenen molts metres d'escalada al parc del Segre per practicar. Molts joves podran afegir-se a escalar entre setmana o el cap de setmana sense dificultats de transport.

Potser som prop d'arribar al "muntanyenc integral": surt a caminar i pedalar, puja una muntanya, baixa esquiant, baixa un avenc, busseja per un riu, salta en parapent, escala una paret i llegeix un poema dalt d'un cim. Probablement aquest nou segle quan el nostre Centre ultrapassi els cent anys d'existència hi haurà molts muntanyencs integrals que avui encara són molts petits o que encara han de néixer. Així sigui

La Redacció

moda infantil

Tel. 236711

Magdalena 37 25007 LLEIDA

Sota el mirall de Santa Anna

Som-hi!

A dos quarts de set el Xavier ja és a punt de marxar, amb la «Victòria» sobre el remolc i enganxada al cotxe. En pocs minuts passem el meu equipament i els aparells de foto-sub al seu vehicle i enfilem cap a la benzina de Gualda. Omplim el dipòsit de la barca i fem via carretera amunt. Pas-sat Alfarràs, i uns quants revolts després d'haver deixat enrera el sífó blanc del canal d'Aragó i Catalunya, trenquem a estribord rumb a Baldellou, via Castillonroi. «Farà un bon dia», comentem, mentre el Xavier, amb pausada conducció, supera els revolts i jo contemplo una atmosfera poc bromosa que augura una bona jornada d'immersió, tot veient la llengua d'aigua de l'embassament de Santa Anna que ocupa els fons de la vall del barranc del molí de Pubill. La torre Pubill ens rep, majestuosa, a l'entrada de Baldellou. Quatre corbes i deixem la carretera de Camporells allí on un retolet de fusta esbiaixat sobre un mur diu «pantano», i ens fa girar de cara a llevant rebent de nou la llússor d'un

sol que a l'uníson ens fa abaixar els para-sols.

La pista que ens porta de Baldellou a l'aigua és força coneguda dels pescadors i és un dels pocs accessos per a baixar les embarcacions. En vint minuts la barca ja és a l'aigua, les càmeres són a punt, tots dos vestits de neoprè, els equips OK, motor al ralenti, i una empena al moment d'embarcar ens disposa a iniciar la navegació.

— Cap a on?

— On vulguis Xavier.

— Decideix tu, Blai.

— Tu ets el patró.

Que si tu, que si... etc. Rumb a l'est, cap a Boix, a l'altra banda. L'eco-sonda indica uns quaranta metres de fons al mig de l'embassament, entre Osca i Lleida. A les rodalies de Boix veiem un pescador i variem el rumb per tal de no molestar-lo, ni ser pescats. No hem tingut cap fricció amb pescadors. Hi ha lloc per a tots. No dubto, però, que algun pescador pugui malfiar-se de les intencions d'aquests submarinistes d'aigua dolça. Confiam que veure'ns guarnits d'aparells de foto-sub els dissuadeixi de qual-sevol mal pensament, tot i que

ens vegin sortir amb algun peixet artificial rescatat d'algun ramatge submergit.

Decidit l'indret d'immersió, els darrers preparatius a bord ens fan diligentment i procurant no trencar el silenci que ens envolta, sols alterat pel saltiró d'algun peix, la remor d'algun pescador amb barca o pel grallar d'algun ocellot que es reflecteix sobre el mirall que volem ultrapassar. Les càmeres ja són en remull penjades de la barca i, basculant d'esquena un rere l'altre, ens deixem acollir per l'aigua dolça d'aquesta «mar» extraplana rarament gaudida pels cabussadors marins.

Deixem la barca fondejada, amarrada a una branca que sorgeix d'una escletxa rocallosa, confiant que continuï al mateix lloc quan acabem la nostra passejada subaquàtica.

Els signes substitueixen les paraules: avall, cap allí, OK?, i ens posem en disposició que Santa Anna ens nodreixi de noves experiències.

Immersion

Amb mirada escrutadora resseguim el fons, les parets, els

praderius d'algues, les voreres vegetades..., tot cercant motius idonis per a les nostres càmeres que, amb els flaixos al ralenti, esperen entrar en acció. Ben aviat els peixos fan aparició. Black-bass i peix sol, bastant abundosos mig compartint zones similars; un banc, que va i vé, de gardins d'aletes rogenques; un lluci (lluç de riu) petit, lluci mitjà i mega-lluci; lluci-perca, competència per al lluci; munions de peixets petits als mesos càlids; carpes petites i de ben grans: tots hi són, però no sempre es veuen. Hem fet força immersions amb molt de peix i d'altres gairebé sols. Depèn de les zones, de la fondària i dels canvis de temperatura, de l'època de l'any i també dels coneixements i de la sort.

Les càmeres també cerquen entre la vida bentònica dels fons: cloïsses, crancs, cargols, algues (verdes filamentoses, asprelles), plantes (potamogeton), esponges, cucs, briozous, insectes, etc.

Tot i que hem vist paisatges subaquàtics força llòbrecs, les nostres càmeres n'han constatat d'encisadors: penya-segats i balms submergides, agulles rocoses, pendents progressius, esponges, murs, construccions enderrocades que ens recorden i fan imaginar aquells paisatges d'abans que el quilovat i el rec

Sortida de les aigües del molí de Boix. (Foto: B. Montserrat)

els neguessin. Hem vist les ruïnes del molí de Boix, on encara es veu el conjunt de basses i conductes de l'aigua i una roda de molí, mig ensorrada al llim, que sembla per estrenar. Són nombroses les esponges empedrades amb petits murs que es resisteixen a esgrunar-se, algunes amb restes de ceps i d'altres arbres, ara ocupades per praderius d'algues, amb les pedres farcides d'incrustacions d'esponges.

També hem gaudit observant cavitats de diversa dimensió, coves més aviat petites que prou bé justifiquem un immersi. En una cova (la cova

del forat), a poca fondària, poc després de sant Joan, hi havia centenars d'alevins de peix sol custodiats per uns quants mascles i femelles de vius colors enlluernats pel nostre focus. Les coves de punta Pubill, més profundes, penetren de cinc a quinze metres endins d'un penya-segat calcari submergit.

A prop de les restes de l'embarcador militar de Tragó, seguint un barranc submergit folrat d'algues i plantes, es troba un arbre singular, potser un roure, que des dels vint metres de profunditat fins als cinc metres sota la superfície es referma en la seva anegada existència.

SUBBEST
ACTIVITATS SUBAQUÀTIQUES

**AIRE,
LLOGUER
I VENDA
DE MATERIAL SUBAQUÀTIC**

☎ 973/22 02 51 - 24 96 71 - 23 61 27
C/. Daunois, 21 (Secà de Sant Pere)
25005 LLEIDA

Unipreus

...Amics de l'esport
...Amics de l'aventura

tència, inscruat d'esponges i guarnit de briozous i d'algues en bona part del seu volum. Dos cabussadors no poden abraçar la base d'aquesta escultura submergida.

Quan l'aire de l'ampolla (quan no capussem en apnea) i el rodet s'han exhaurit és l'hora de donar per acabada la immersió i cal treure el cap a superfície. La barca és al seu lloc i el mirall s'ha esvaït amb la brisa del migdia.

- Has vist el lluci?
- I tant, però pel darrera et passava una carpa enorme.
- Has pogut fer la foto al bass?
- Sí, però no sé com sortirà.
- El que també he vist és el lluci que duia la perca sol dins la boca!
- Jo li he fet una foto!

I així tota l'estona mentre ens desequipem, estibem el material i tornem cap a l'embarcador. Sense perdre temps anem traient la barca de l'aigua i ens preparam per tornar a Lleida.

- No ens deixem res?
- Hi faré un cop d'ull...

Pista amunt cap a Baldellou mirant de tant en tant com s'allunya l'aigua mentre voregem pel peu del bell massís de penya Roja. La conversa continua durant tot el viatge de tornada, rememorant, projectant i desitjant poder tornar-hi ben aviat, amb barca o d'infanteria.

Sortida de Baldellou a la recerca de noves trovalles. (Foto: B. Montserrat)

I diuen: jo també vull veure-ho

Qui vulgui submergir-se en aquestes aigües ha de ser conscient d'un seguit de cauteles per tal de gaudir d'una bona excursió subaquàtica sense complicacions. Seria feixuc detallar-ho tot. En altres articles pot ser que s'hi comentin coses més concretes. De moment, sapigueu que instructors de la SAS-CELL estant treballant per tal d'oferir un proper *Seminari d'especialització d'immersió en aigües continentals* que ben segur permetrà als qui vulguin iniciar-se en aquesta vessant aprendre de l'experiència dels qui ja en tenen. Diguem, però,

que, a més dels aspectes tècnics (aigües fredes i equipaments especials) o ecològics (coneixement de la vida i entorn subaquàtic i el seu respecte), n'hi ha de més prosaics com podem ser: normativa aplicable, autoritzacions de navegació, taxes i documents, etc. És bo informar-se i formar-se per tal d'abordar adequadament aquest vessant subaquàtic.

Bé, he de cloure, he de trucar al Xavier per veure si el proper dissabte ens muntem un altra dolça sortida...

Aigües continentals; Santa Anna; tot un univers subaquàtic per a ser observat, respectat i fruit.

Blaï Montserrat Calderó

Breu crònica de quelcom més que un sopar

El propassat quinze de març es celebrà l'annual sopar dels subaquàtics de Ponent, el sopar de la SAS-CELL/1996. Aquesta edició fou a les Borges Blanques, masia Salat, i 23 comensals compartiren taula tot parlant de sub (i de política).

Podria ser un més dels sopars anuals, però es singularitza en fer-se lliurament d'una placa commemorativa al company Josep Maria Castellví i Viladegut, en merescut reconeixement a la seva importantíssima contribució a la dinamització de la SAS-CELL des de la seva fundació l'any 1983.

La conya del Faust & Jaume i l'habitual sorteig de material sub (agraïments a Ajueres i Subbest) completaren la vetllada.

SAS-CELL

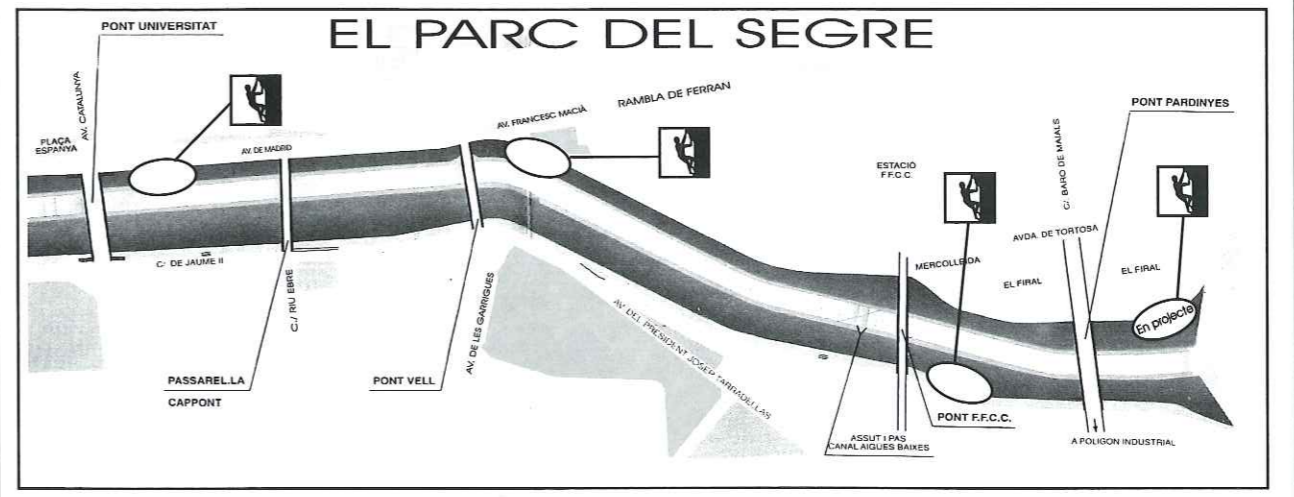
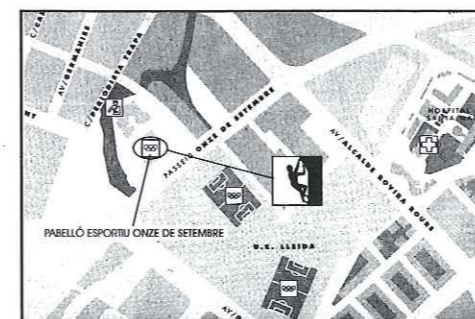
La SEAM i el Club d'escalada i muntanya de Pardiniyes vàrem presentar, a la Paeria, un projecte de rocòdrom i d'instal.lacions d'escalada esportiva i d'entrenament global, per a tota la ciutat de Lleida.

Els criteris que s'han tingut en compte a fi de donar al projecte un caire eminentment popular, són:

- Visió esportiva: per a l'entrenament i la pràctica quotidiana de tots els escaladors o d'aquells que sols practiquen aquest tipus d'escalada urbana.
- Visió competitiva: potenciar i millorar el nivell actual dels escaladors lleidatans.
- Visió lúdica i esportiva: entrenament complementari per a altres esportistes que practiquen diversos esports alhora, com és ara, triatló,entrenament en circuit, jogging, footing, etc.; joc esportiu de base per a joves i adolescents, obert a tothom.

De les primeres reunions de treball amb el paer en cap i el regidor d'Urbanisme, n'ha sorgit poder ampliar i adequar, a les necessitats actuals, el rocòdrom del pavelló 11 de setembre. Igualment, amb l'afany d'aproximar l'escalada a la ciutat, s'han equipat, al parc del Segre, tres zones d'entrenament dins del circuit lúdic i esportiu que ofereix el parc. Les converses amb la Paeria continuaran a fi de poder ampliar i adequar la instal.lació situada al sector de les comportes (Memorial Llons) i, també, per a instal.lar un rocòdrom interior a fi de poder-lo utilitzar regularment a l'hivern.

Per treure el màxim partit de totes aquestes instal.lacions i poder reclamar amb força la instal.lació d'un rocòdrom/panell d'entrenament, cal que creem una mica més de caliu dintre la SEAM. Per això, us invitem a la reunió que farem el dia 17 de maig, a les 8 del vespre, al Centre, i així podrem programar una trobada per assaborir les noves instal.lacions, establir una dinàmica d'entrenament i fer suggeriments per a les futures instal.lacions d'escalada a la ciutat.

Banc Sabadell

Bolívia - Cordillera Real 1995

El Huayna Potosí

TOT plegat un dia et sembla que el Pirineu se't fa petit i penses en la possibilitat de conèixer altres terres i altres muntanyes, que potser et faran enyorar les més habituals.

Sents a parlar de viatges, de terres llunyanes, de països diferents i t'engresques. És així com et deixes emportar per l'afany de viatjar.

Evidentment, en no ser un gran expert alpinista, penses en fites modestes, però que et permetin assolir cims d'altitud considerable i de dificultat mitjana.

Aquestes condicions les compleix absolutament la Cordillera Real, als Andes Bolivians. Una multitud de cims, superiors a 5000 metres i de dificultat tècnica de tot tipus, fan possible que el muntanyenc o muntanyenca posi a prova la seva capacitat i preparació física. La tria pot fer-se entre diversos cims com **Aconhuma** (6240 m), **Illampu** (6380 m), **Cerro Austria** (5270 m), **Nevado Condoriri** (5700 m), **Alpamayo Chico** (5350 m), **Huayna Potosí** (6088 m), **Tiquimani** (5520 m), **Illimani** (6460 m), etc.

L'objectiu

Així doncs, planificarem el viatge amb l'objectiu de realitzar

El Huayna Potosí, des del camí de les mines de Milluni.

l'ascensió a una d'aquelles muntanyes, però també amb la idea de conèixer altres facetes de Bolívia i, fins i tot, del sud del Perú. Ens decidírem pel **Huayna Potosí**, un cim de 6088 metres, de presència imponent a l'«altiplano» que envolta la ciutat de La Paz; tot i que, tècnicament, no és excessivament difícil, la piràmide de roca, gel i neu imposa amb els seus grans seracs i esquerdes.

L'aproximació

El dies 18, 19 i 20 de juliol resultaren els elegits per assolir el nostre objectiu.

A les 8 del matí del dimarts 18, la «mobilidad» ens recull a l'hotel. Un viatge de dues hores, des de La Paz (3600 m), ens porta a la presa de Zongo, seguint la ruta que normalment porta a les pistes d'esquí de **Chacaltaya**, però que es bifurca cap a les mines de **Milluni**.

Ja a la presa de Zongo (4700 m), preparem el campament i iniciem l'ascens al **Charquini** (5200 m), per posar a prova les nostres condicions físiques; el fet de portar dies a La Paz i haver recorregut ja el Camí de l'Inca ens facilita l'acclimatació.

El diumenge anterior havia fet

una petita nevada a la zona i van quedar 3 dies de fort vent. Tot i això, empenem l'ascensió i en menys de 3 hores (3/4 d'hora sobre la gelera) fem cim sense problemes. El descens és ràpid i senzill.

L'endemà desmuntem el campament i, després de preparar les motxilles, ens disposem a seguir la ruta cap a la gelera del **Huayna** que ens ha de portar al Campamento Argentino a 5500 m, on instal·larem un nou campament. La primera part de l'itinerari transcorre per un llarg i dur tram de morrena, per arribar després a la gelera, des d'on l'ascens es fa més agradable. El fort vent ens acompanya tot l'itinerari, però sortosament cap a la tarda es va calmant.

L'ascensió i el cim

El dijous 20, de matinada, a les 5, en plena nit estelada i sense gens de vent, iniciem l'atac al cim. Quan tot just comença a sortir el sol, arribem a una pala forta d'uns 35 graus, que superem i continuem gelera amunt sortejant les esquerdes sense dificultats.

A mig matí, som a peu de cim. En comptes de pujar per l'aresta normal, optem, amb els companys que anem, per la «via normal directa», que consisteix en una paret d'uns 200 metres de desnivell de neu i gel, de 45 graus d'inclinació. Ens enfilem, fent un breu flanqueig i, després de quasi dues hores

d'ascensió i sis llargs de corda, assolim el cim.

Haviem aconseguit el nostre primer «sis mil», sense oblidar els nostres companys i companyes amb qui habitualment fem muntanya al Pirineu i ens han ajudat a arribar fins aquí.

El cim és una aresta fina que amb prou feines t'hi pots moure. El paisatge és impressionant: tota la cordillera Real (Condoriri, Illimani, etc.), al peu a la dreta el llac Titicaca, La Paz, l'altiplà i al fons a l'esquerra, sota la boira, la zona selvàtica coneguda com els Yungas.

El descens, el realitzem per la via normal, que és una aresta afilada, llarga, força exposada per la seva vessant esquerra i rimaia a la base dreta. Després, el descens torna a ser fàcil i ràpid.

Ja ben bé de nit retornem a la ciutat de La Paz.

Des d'aquelles altituds i terres llunyanes, ens semblava que havíem vist tot el món i, fins i tot, el Pirineu. Un miratge que ens transportava i ens feia sentir una gran satisfacció.

Quan i com anar-hi?

Si voleu gaudir de la Cordillera Real a Bolívia, la millor època de l'any són els mesos d'estiu, quan allà és hivern i el temps és, en general, força estable i bo. De tota manera, l'inconvenient és que el bitllet d'avió resulta més car.

D'altra banda, cal tenir present que, molt fàcilment i per un preu mòdic, a La Paz es poden contractar portejadors i transport; hi ha una gran diversitat d'agències especialitzades per cobrir aquest afers. A més, La Paz és una ciutat que, tot i les seves mancances com a capital d'un país subdesenvolupat, té possibilitats de tota mena pel que fa a serveis; es pot obtenir allotjament còmode per un preu força barat al cor de la ciutat.

De tota manera, val la pena dedicar dies a conèixer altres zones de Bolívia. És un país de contrastos, la riquesa i la pobresa es barregen, s'hi demostra que són possibles altres formes de viure, on hom aprèn a relativitzar la importància de la pròpia.

Magda Sales
Lluïsa Huguet
Foto: Magda Sales

Nota:

Els que estigueu interessats en Bolívia, recordeu que en els números 4 i 5 de la revista **ARESTA** teniu dos articles exhaustius sobre aquest país escrits per Lluís Pérez i Tomás Morell.

DIETÈTICA - HERBORISTERIA

QUIROMASSATGE TERAPÈUTIC
OSTEOPATIA - KINESIOLOGIA
REFLEXOLOGIA PODAL
CONSULTES NATURISTES

C/. Baró de Maials, 23
Tel. 22 11 39
Pardinyes - LLEIDA

- * Habitatges
- * Despatxos
- * Locals comercials
- * Places de garatge

Tot s'ha construït a fi que vostè obtingui la millor inversió. Pot consultar-nos sense cap compromís.

PROJECTES I CONSTRUCCIONS, S.A. IMMOBILIÀRIA

Av. Blondel, 7, 1r. 2a. - Tel. 26 22 77

FACILITATS DE PAGAMENT

La península d'est a oest amb BTT

COM a qualsevol que planeja un viatge ens passaven pel cap molts noms i països exòtics, però en veure la cartilla del banc vam ser més realistes: no hi ha prou diners per fer les «amèriques», tot i així farem alguna cosa. Ja feia prou de temps que teníem una idea al cap, veure com sortia el sol pel Mediterrà i posteriorment com era una posta de sol a l'Atlàntic; en principi semblava una idea ben interessant i vam decidir unir tota la península per camins i pistes.

Com que teníem un mes de vacances per davant, vam decidir fer la travessa amb bici de muntanya i així, en un atac d'eufòria vam decidir fer realitat el nostre somni: travessar la península pel nord, d'est a oest i, posant-hi una nota de romanticisme, veure sortir el sol al Mediterrà i la posta de sol a l'Atlàntic. Dit i fet, només ens falta la preparació de les bicis, tot el material i buscar tota la informació per dur a bon terme la nostra aventura; una ràpida ullada al mapa ens indica que hi ha dues parts molt diferenciades: els Pirineus i tota la cornisa cantàbrica, ja veurem com ens aniran les coses.

Un 12 de juliol ens plantem a Girona a casa de l'Isa, carreguem estris, massa estris, i enfilem cap a Llança per començar ja d'una vegada. Com tots els primers dies d'una aventura, dormim malament i poc, però no hi fa res, ens alcem d'un bot i tots dos sols veiem una albada molt bonica al Mediterrà; sembla mentida, però els turistes de la Costa Brava no són gaire matiners...

El primer dia és eufòric, però les rampes constants que trobem en el nostre recorregut per la zona de l'Alt Empordà ens fan pensar que

potser duem massa càrrega per fer una travessa d'aquest tipus. Anem fent i passem per molts pobles, Vilamaniscle, Rabós d'Empordà, Espolla, Cantallops, Agullana, Darnius... fins i tot un castell, el de Requesens, des d'on hi ha unes vistes meravelloses de la Costa Brava i de diverses masies. Ja sabem que la zona del Pirineu gironí és la més poblada de tot el recorregut, la qual cosa vol dir que amb tantes pistes, camins i caminets en un o altre ens hem perdre, tot i així, sempre trobem un altre camí que ens porta al mateix lloc, més o menys.

El que ens impressiona més en fer un viatge d'aquest tipus és la rapidesa com va canviant el paisatge; intentem fruit-ne tant com podem, recorrent tota la Garrotxa, gaudint dels seus paisatges, de les seves ermites i masies solitàries, dels seus boscos frondosos d'alzines sureres, primer, i, després, de grans faigs; passant la zona de Sant Aniol per grans barrancs que ens impressionen mentre fem un descens de vertigen cap a Sardenes; i les últimes meravelloses vistes del golf de Roses des del coll de Car-

Per la Garrotxa; al fons, les gorges de Sant Aniol. (Foto: L. Carbó)

teres... anem fent i arribem a Camprodon, un poble molt bonic, ben posat, per una pista que voreja la vall del riu Ter i que sembla un tub per la vegetació que ens rodeja; aquí decidim enviar per correu una part de l'equipatge i quedar-nos amb allò més bàsic, entre tots dos ens traiem sis quilos de pes. Ara ja volem cap a la serra Cavallera pujant per la collada Verda; després d'una dura pujada ens situem a 1595 m, el paisatge ens deixa bocabadats, al nord-est tota la zona de Vallter 2000 i a l'esquerra tota la vall de Núria, a part d'estar rodejats de bestiar i verd, verd, verd... després de fer un descens dels més bonics per una pista de frondosa vegetació arribem a Pardines i posteriorment a Ribes de Fresser.

L'endemà ataquem o, més ben dit ens ataca, la collada de Toses per l'antiga pista, ara ja mig asfaltada, fins al pla d'Anyella on veiem tot un desplegament dels recursos ramaders de la comarca: vaques, cavalls i ovelles per milers, al principi ens feien respecte, però ens hi acostumem i ells a nosaltres; si el lleó és el rei de la

selva, les vaques són les reines d'aquests prats i nosaltres simples observadors. La veritat, no feien cap cas de nosaltres, ens tocava sortir de la pista perquè si no, suposem que encara estaríem esperant que s'aixequessin. Seguim pedalant per tota la zona de la Molina i anem cap a les pistes de la Masella, pugem cap a dalt i veiem tota la zona del Cadí, la Cerdanya, Andorra, Alp, Puigcerdà i molts altres pobles que tenim a la vista; anant, anant ens despistem, s'emboira tot i, que estrany, si que puja aquesta pista! Veiem un cotxe dels forestals i ens diuen que anem malament, la pista que hauríem d'haver agafat és uns 7 km més avall i aproximadament uns 500 m de desnivell menys, però per a consol nostre la Tossa d'Alp és a 5 minuts, ens mirem, un somriure i amunt; vam fer pic a 2500 m, punt culminant de tota la nostra travessa, quant a alçada, ens aconformem amb fer la foto de rigor damunt d'una pedreta, amb un fred que pela, rodejats d'una espessa boira, o sigui que no veiem res i és una llàstima. El descens és llarg i molt bonic fins a Bagà (780 m) per unes pistes molts humides i vorejades de grans pins i amb el parc natural del Cadí-Moixeró a tocar. A partir d'ara anirem ja per zones més despoblades, hi ha dies que no trobem ningú, tot és pau i tranquil·litat. Que no ens passi res! Anem cap a Tuixén, abans passem per la cara nord del Pedraforca, impressionant, anem a parar a Josa

Arribada a Sant Joan de l'Erm. (Foto: L. Carbó)

de Cadí i d'allí a Tuixén; amb una mica de sort ens trobarem algú del Centre, no hi ha sort, potser un altre dia... De Tuixén i seguint la vall del riu la Vansa anem cap al coll d'Arnat des d'on veiem ja tota la vall del Segre i, just enfront cap a l'esquerra, el nostre nou objectiu: Sant Joan de l'Erm. Per arribar-hi fem un descens cap a Hostalets de Tost on trobem més vaques però aquestes són d'un altre tipus: de llet; així que ens en bevem un bon got a Noves de Segre i amunt pel port del Cantó per unes pistes meravelloses que ens porten pels pobles d'Argestues, Saulet i Casovall, d'aquest últim en un no res de carretera a Canturri i pistes amunt fins a Sant Joan de l'Erm, idíl·lic, no se'ns acut res més.

Anem ara cap a Llavorsí

passant per Sant Joan Vell, descens llarg, cap a Montanaró i ja la vall del Noguera Pallaresa cap a Llavorsí. Està fent molta calor aquests dies i això es fa notar. Sortim cap a Arestiu i posteriorment a Baiasca, pobles típics dels Pallars, de pedra i pissarra; al fons de les valls agafem tota l'aigua que podem i amunt fins al coll de Triador des d'on iniciem un descens vertiginós cap al fons d'una vall molt Fosca. L'última etapa del Pirineu català ens portarà des d'Espui, per camins de feradura mig abandonats, fins a Aguiró, Sentís, Sas, Malpàs, Gortarda i per fi a Pont de Suert.

Lluís Carbó i Isabel Feliu

LADA NIVA 4x4

el cap de la cordada

TRACCIÓ A LES 4 RODES.
MOTOR DE 1.600 C.C.
SUSPENSIO INDEPENDENT A LES 4 RODES.
BLOQUEIG DELS 2 DIFERENCIALS: NO PATINA MAI.

DISTRIBUIDOR: AUTOMOBILS MIRADA - Alcalde Rovira Roure, 38 - T. 235252 - LLEIDA

X Reunió d'alpinisme hivernal

UN cop més, som davant de la trobada d'alpinisme hivernal del GAME (Grupo de Alta Montaña Español), aquest cop organitzada per l'agrupació Excursionista BUFALÀ, de Badalona, conjuntament amb el Centre PEÑALARA, de Madrid, i realitzada els dies 12, 13 i 14 de gener.

Aquesta trobada vol reunir gent a qui agradi l'alpinisme i més en concret l'escalada en gel. A més de poder practicar aquest esport, també tens la possibilitat de compartir un cap de setmana amb muntanyencs que tenen les mateixes aficions i tal vegada fer alguna coneixença interessant. La mostra de l'èxit d'aquestes trobades és el nombre cada cop més elevat de participants, que en aquesta edició ha superat la centena.

Aquest any la trobada s'ha dut a terme a la zona de Malaval, que és el nom que es dona a tot un ampli sector que té grans possibilitats per a l'escalada en gel i que va des del llac du Chambon, a Le Freney, fins a La Grave. Prop de Malaval tenim altres zones interessants com Alpe d'Huez, Vallon du Diable, Bourg d'Oissans, etc.

En tot el conjunt tenim unes 250 cascades amb un ampli ventall de dificultats i llargàries. El camí més ràpid per accedir-hi és per la Jonquera, passant per Valance, Grenoble i finalment arribant a La Grave.

El viatge d'anada del di-

vendres cap a La Grave va donar pas a les escalades del dissabte, que els assistents a la trobada van fer per les diferents zones. Tot i que a causa de les temperatures elevades no totes les cascades estaven formades, vam tenir gel per a tothom, això sí, amb moltes cues i embolics de corda a les reunions. Un cop acabada l'escalada cap avall i a sopar que la gana ja comença a fer presència. Després hi va haver el típic sorteig de material i una projecció d'escalada en gel a càrrec de François Damilano o de Godofroy Perroux.

El diumenge, els que no vam decidir emprendre el viatge de tornada de bon matí, vam continuar l'activitat de la jornada anterior per les cascades i ressals dels voltants de La Grave.

Abans de tornar cap a Lleida, vam tenir un dinar de cloenda, tan abundant com el sopar, que ens va donar forces per emprendre el viatge de tornada, que per una vegada, era més llarg per a nosaltres que per als de Barcelona però, tot i així, ho vam tenir més a prop que els d'Alacant, els de Madrid i els d'altres comunitats autònomes que van venir.

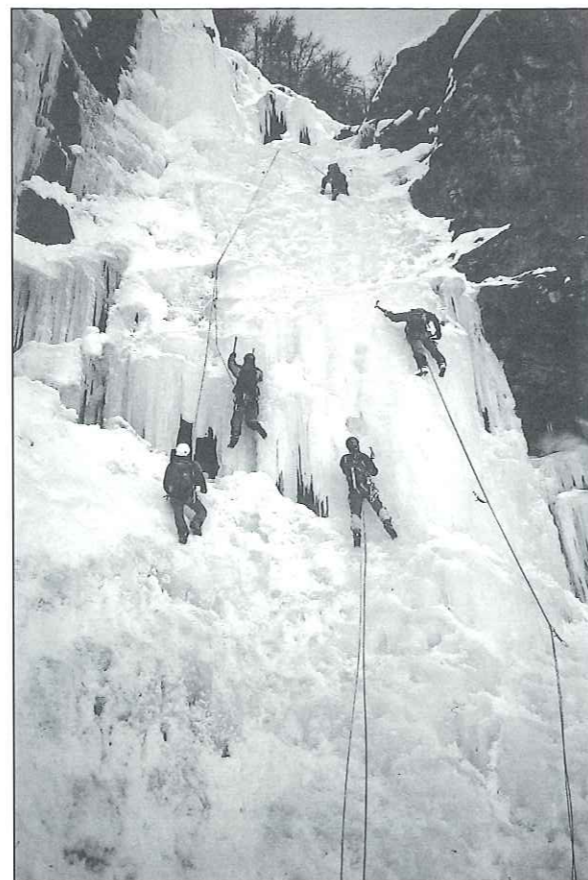
Cal destacar la presència d'Anglada i d'Elizabeth Vergés, que amb els

seus seixanta anys tocats, escalaven com el primer i ens feien referència a la precarietat dels mitjans que hi havia l'any 62, quan van pujar el Couloir de Gaube amb un piolet de fusta i un punyal.

Només ens queda felicitar els companys de l'agrupació excursionista Bufalà, de Badalona, per la seva tasca a l'hora d'organitzar una trobada d'aquesta mena i aconseguir que no hi hagués problemes.

Hi vam ser: Francesc Balart, Juanjo Garra, Magda Sales i jo.

Xavier Palau.

Cascada "La Colère du ciel", Malaval (Foto: X. Palau)

Encara que no s'hi arribi... Mai no és tard

DES de la finestra de la cuina de casa meua (a la Segarra), contemplava el Montsec amb desgrat, perquè era una barrera que s'interposava entre jo i el més enllà. Somniava que bonic seria poder veure els misteris del seu darrere. El Montsec però, dia rera dia, omnipresent, era allí. I jo perseverava en la màgia del somni, segura que m'ocultava coses magnífiques, gairebé com les que Pep Coll imagina en el seu Pont de Mahoma. Jo tenia, llavors, 8 anys.

Entre penes i glòries, en van haver de passar més de 30 per adonar-me que allò que hi havia darrere el Montsec i, fins i tot, ell mateix hauria valgut la pena descobrir-ho amb els meus ulls, trepitjar-ho amb els meus peus i transpirar-ho amb la meua suor. Alhora era conscient que, per encarar-m'hi, segurament no tenia l'agilitat, ni les condicions físiques, ni el grau de preparació recomanables. Només tenia ganes de fer-ho i no sabia si amb això n'hi hauria prou. Confiava en la

meua voluntat de ferro, convençuda que m'ajudaria a aconseguir el que tossudament volia fer. Per altra banda, i extret de la mateixa vida, sabia que, davant de situacions compromeses, les forces augmenten i la resposta del cos és gairebé sempre sorprenent. També hi confiava. I sobretot confiava en mi mateixa. Vaig aprofitar aquesta barreja de confiança per a donar vida al somni dels meus 8 anys, el Pirineu. I decididament m'hi vaig llançar.

En trobar-m'hi de debò, el món de les sensacions em va semblar més gran, i ben segur que ho és! Qualsevol panorama vist des de qualsevol elevació, en un dia clar, és com un regal dels déus. Et sents petit davant d'aquella immensitat i alhora gran pel fet de trobar-t'hi. Et pot commoure la petjada d'un isard, el clam d'una llúdria o el crit del silenci. Et pots emocionar davant un cim, una allau, una gelera, un penya-segat, un barranc, un llac... o davant un herbassar, perquè allà dalt la sensibilitat és encara més sensible. D'una manera molt sincera puc dir que la inversió dels

esforços, i dic esforços perquè anar-hi no és gratuït, és molt gratificant emocionalment.

Tanmateix, si algú s'identifica amb el somni dels meus 8 anys i desitja donar-li vida en forma de peripècia, tot el que li cal és arraconar la por (responsable d'aturar moltes decisions), deixar-se arrossegar per la seducció del propi somni i tenir confiança en ell mateix. Dels obstacles i cansaments ja se n'ocupa la ment, que és molt sàvia i puntualment diu el que hem de fer. A vegades es mostra generosa i permet arribar als cims, com el passat 14 de gener que de la mà de Xavier Sirera, ho vàrem aconseguir una bona colla de companys («cimet del Pedescals»); d'altres, quan creu que l'esforç sobrepasa el propi llinard de resistència, aconsella la reculada. Jo reculo sovint («intent al Montartó, «intent al Perdiguero», «intent als Gemelos», perquè ni que no s'hi arribi... mai no és tard. Ah! si s'hi arriba... tampoc.

Dolors Llordés.

CASES UNIFAMILIARS

De protecció oficial — Finançament al 7,5 %

Carretera Vall d'Aran (a 14 Km de Lleida) a l'entrada d'Alguaire

- ✓ 2 Plantes, Garatge 2 cotxes, Jardí privat
- ✓ 4 Dormitoris - 2 Banys, Terrasses
- ✓ Calefacció independent de Gas-Oil
- ✓ Cuina equipada, Aïllament a tot l'habitatge

Venda directa
del constructor al
☎ 77 01 42

PROMOCIONS

Salazar
Garrofé, s. l.

La desobstrucció

O, altrament dit, descullament. D'entre les múltiples disciplines espeleològiques és, sens dubte una de les més quimèriques. El motiu per a escriure no és explicar mètodes, tècniques i diferents maneres d'ampliar els horitzons subterranis, sinó, més aviat, situar una relació de temps i circumstàncies que ens han obligat, cada cop més, a aprofundir en aquesta disciplina i a actuar en conseqüència segons el cas determinat. Una activitat que cada vegada ens exigeix més temps.

Alguns encara recordaran, fa uns deu anys, la famosa desobstrucció del LT-4 que, amb un esforç físic relatiu, va oferir uns resultats ben remarcables. Des de llavors, la desobstrucció ha romàs oblidada en algun prestatge de l'habitació del material. Sols consta en uns intents forçats i laboriosos durant l'elaboració del Catàleg de la Noguera.

Podríem dir que el nostre deliri comença entre l'hivern i la primavera del 94. El lloc, una esplèndida dolina col·locada sobre una diaclasa. La boca representava una rampa descendent que accedia a una saleta amb el sòl ple de blocs. Ara no sé a qui se li va acudir treure, a poc a poc, els blocs d'un sector determinat. Lentament es guanyà fondària i ja calia una cadena de braços per transportar les pedres cap al fons de la sala. Els blocs campions es van hissar col·locant un "spit" i "apianant-los".

Uns dies després, 4 o 5, no ho recordo exactament, vam sortir en una petita cambra, lliure de materials clàstics, per la qual continuava una mena de sífó ple de fang. El procés canvià. A dalt la saleta s'instal·là un polifre i a baix, amb una paleta i un aixolet, el segon omplia un pot de 20 kg que el de dalt estirava i el del mig acompanyava, actuant com un equip de relleus (la millor posició era la del de baix, el que es banyava en el fang) perquè els altres es pelaven de fred mentre l'altre treballava. Cubell amunt i avall l'espeleòleg de punta progressava pel conducte i el fang perdia

viscositat. Fins que una tarda, s'obrí el pas i en remuntar per una gaterona va aparèixer una sala immaculada, plena de meravelles reconstructives, columnes esbeltes, excèntriques. Enfangats com anàvem ens vam trobar indignes d'entrar en aquella estança blanca que mai no havia trepitjat ningú. El cap de setmana següent es va convertir en un esdeveniment: per tornos rigurosos i protegits amb plàstics, era com una cerimònia surrealista, per obtenir un reportatge fotogràfic abans no passés el que era inevitable (el càntir trencat). Després, i amb un aport hídric, el conducte continuava uns metres, a continuació un pas estret i un altre ensorrament de blocs ens aturà; de moment continuàrem netejant el passatge i traient-ne els blocs.

I així, aquest fet es transformà en un hàbit en les nostres exploracions. Tant és així, que l'afamada cova de les Campanes ens va tenir ocupats tota la primavera del 95; no se'ns feia gens estrany de tragar blocs i pedres si aconseguíem uns metres més dins les torturades galeries. De la darrera sortida fins ara, encara resten algunes incògnites que ens fan ballar el cap; és el moment que es comencen a embrutar les anotacions de la llibreta de talp, les lectures de la brúixola i del clino es fan dificultoses, els companys estan tips de cantar la cinta mètrica, l'altre es queda adormit a la boca del pou. És el moment de deixar reposar l'exploració fins una altra temporada.

Un mesos després, al Pirineu, fent prospeccions per una vall costeruda, localitzàrem unes boques penjades en un cingle, restes d'una antiga galeria, decapitada per agents externs. La més alta de totes, la més gran, amb una vegetació *sui generis*, a causa del seu microclima, tenia una panoràmica reconfortant i seguia per una ampla galeria

ascendent. Tot just uns dos-cents metres endins, el passatge era tancat per un recobriment estalagmític, únicament una escaleta petita permetia el pas d'aire.

Què cal fer en un cas com aquest?, doncs, primer atacar a cops de martell i d'escarpa; seguidament, aconseguir una maquineta percussora i, finalment, comprar ciment expansible. A continuació pujar-hi una bateria de cotxe per alimentar el trepant; amunt maquineta i bateria, descàrrega de la bateria (un altre cap de setmana), relleus a l'hora de perforar, la pols grisosa ho cobria tot -amb el temps això va canviar i el règim bufador es convertí en xuclador, cosa que facilità la feina. El dia -un diumenge, naturalment- que vam poder obrir el passatge, estàvem cansats tant físicament com psíquica, la poca llum que ens quedava no ens deixava veure res i, superat un sifonet mig negat que hi afegia evaporació, poca cosa es distingia. Però en una darrera entrada quedà certificat que, transcorreguts uns quants metres, una nova barrera clàstica ens demanà l'atenció.

Actualment, la darrera hora dels treballs del Montsant i l'aprenentatge de noves tècniques d'utilització de microexplosius ens auguren un futur en què les novetats desobstructives seran notícia setmana darrere setmana; i ens crearan problemes que, potser a llarg termini, seran resenyables o potser no ho seran, a fi de no cansar els lectors amb aquestes qüestions i seguint les nostres petjades, no sempre eficaces, no sempre inútils.

Lluís Pérez

Caiac alpi

EL piragüisme o caiac és una activitat esportiva que ha evolucionat a partir de mitjans de navegació tan ancestrals com l'home.

Hi ha dues famílies d'embarcacions:

1. Les anomenades caiacs (kayac és un terme esquimal) que provenen de les clàssiques barques lapones fetes amb pells i ossos de balena; el tripulant va assegut i fa anar un rem que té dues pales a cada extrem.

2. Les piragües anomenades canoes, derivades de les embarcacions dels indis canadencs es caracteritzen perquè s'hi ha d'anar agenollat i s'ha de dirigir amb un rem d'una sola pala.

Què és el caiac alpi?

Es tracta d'un terme recent, poc conegut encara, és una pràctica no competitiva que consisteix a fer el descens (amb més o menys grau) d'un riu, amb la sana intenció de divertir-se, conèixer llocs, tenir contacte amb l'aigua i controlar l'embarcació.

De fet el caiac va néixer amb el polietilè, un plàstic que va revolucionar tots els esquemes del piragüisme clàssic. És una embarcació que, per les seves característiques, tendeix a ser ampla i molt estable, més que les clàssiques de competició i d'aigües tranquil·les. Amb aquests mitjans, les piragües ja no es trencaven i avui dia es pot baixar per llocs que abans era impensable de fer-ho, roques, canyons, cascades, descens de barrancs amb topolino (espècie de caiac molt petit, de 2,20 m).

El polietilè no va ser l'únic protagonista, també es va haver d'adaptar a les noves circumstàncies que exigien els trams fluvials i, per això, es van haver d'aprendre noves tècniques de navegació i de seguretat.

A poc a poc, el caiac alpi (que actualment és un esport altament turístic i aventurer) s'ha anat for-

Parc del Segre, La Seu d'Urgell. (Foto: A. G. Vidal)

jant com el que és: un esport amb personalitat pròpia.

Graduació dels rius

Com a l'escalada, per exemple, al caiac també s'han anat graduant els rius per poder saber on ens posem.

- 1r i 2n grau: aigües tranquil·les, petites onades.
- 3r grau: corrents, on cal tenir alguns coneixements.
- 4t grau: aquí comença la pràctica de les "aigües braves"; són passos elaborats, salts petits, remolins petits. Hi ha un cert risc, cal estudiar els passos i prendre precaucions.
- 5è grau: ràpids llargs amb moltes maniobres, salts grans, remolins dolents, aigües violentes, etc.; cal tenir experiència, tenir un bon equip, treballar amb precaució i amb seguretat.
- 6è grau: fins fa poc temps es considerava infranquejable. Actualment es fa esporàdicament. Són passos que requereixen unes condicions especials, molta concentració i autocontrol. Es navega al límit, esperant a veure què pot passar.

— 7è grau: potser fóra un error dir que és infranquejable, perquè tant la tècnica com el coratge van a més.

Els graus bàsics i més freqüents es poden afinar una mica més, hi ha qui parla del 4t superior i del 5è superior etc. La valoració d'un pas és una apreciació pèl subjectiva en la qual intervenen tres factors: la dificultat tècnica, el perill i la impressió; per exemple: un salt de 7 metres no representa gran dificultat tècnica (només cal mantenir una determinada posició), tampoc no és especialment perillós, però sí que és impressionant, per això es considera un 5è grau.

I, per acabar-ho de complicar, encara hi ha una variable que pot alterar tots els altres factors: el cabal.

Quan es graduen o es valoren les dificultats dels passos dels rius es fa segons el cabal, perquè amb més o menys aigua la dificultat canvia.

Els dies 1 i 2 de juny de 1995, el meu company Quique i jo mateix vam fer el descens d'un tram del Cinca (3r grau) i de l'Ara (3r superior), amb caiac alpi.

Eduard Albesa i Sierra

Escales cap al cel

SE'm fa difícil aglutinar en un espai reduït tantes coses referents a aquesta via que es va iniciar entre 1978 i 1979 i finalment conclosa a finals del 1995. Molts fets, atacs, companys, bivacs, situacions que van des de la més agradable fins a la més anguixant, trombes d'aigua, nevades, caigudes...

Eren temps d'exploració que va ser accelerada per la revolució tecnològica que d'una manera ben definida es presentà la dècada dels 80. Terradets era un ferm bastió que inspirava temor. Les vies obertes fins aleshores gaudien d'un gran prestigi, especialment les Vidal-Farreny, la Merxely -la més recent aleshores- i la Murciana que entrava dins d'una altra galàxia, ja que atacava el sector més desplomat de la paret. Es parlava d'un gran desplegament de mitjans de la cordada Murciana per forçar aquesta ruta dura i espectacular. Fins i tot fer-la ara humil via CADE representava molt més del que és actualment i, com les grans rutes, estava plena de denominacions entre temibles i fantàstiques. L'equipament per dalt era inimaginable aleshores i l'obertura de vies estava reservada a escaladors tècnics i preparats.

En principi, érem una cordada triple: l'Òscar Cima-devilla, el Josep M. Guerris i jo. Vam començar repetint les vies obertes fins aleshores; aviat cercàrem el nostre camí en

aquesta paret i finalment la començarem Josep Maria, Antonio Pérez (de Tarragona) i jo. Moltes incidències ens obligaren a bastants atacs, cosa que m'obligà a cercar altres companys quan els anteriors semblaven desaparèixer del món de l'escalada. Així vaig enganyar algun dia el Joan Freixenet, l'Oscar, o l'Albert Amorós per tal que el projecte no quedés oblidat.

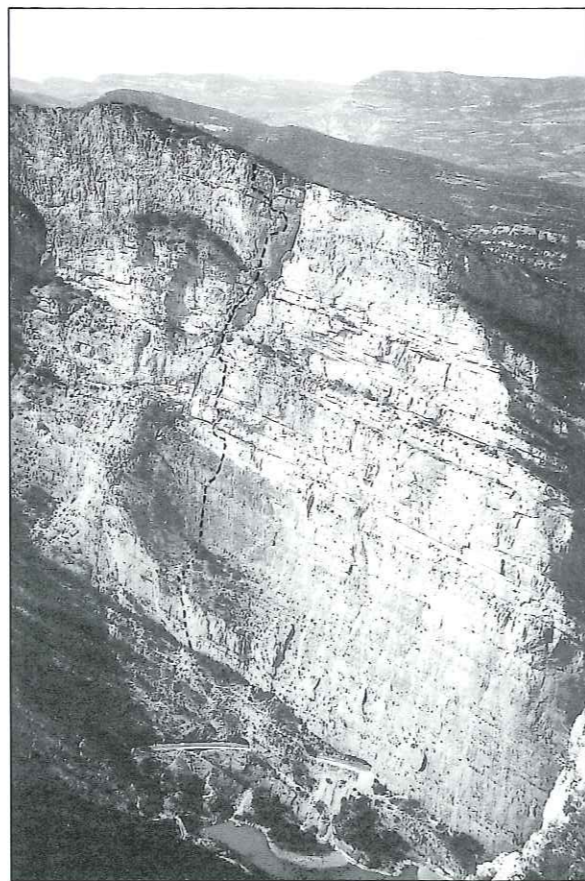
Un dels atacs més fructífers i interessants va ser el dels desploms que vam enllestir després de 2 o 3 bivacs en paret. Els espectaculars passatges de sostres a tanta alçada aturava l'alè, sobretot al Josep Maria, que, en una caiguda a la punta dels desploms, es va aproximar al món dels ocells.

Com que escalàvem molt per altres escoles, de vegades el projecte semblava quedar relegat a un segon terme. Finalment quan es va obrir la via del Sergio (realment estava oberta gairebé tota i part de la feina va ser feta per cordades lleidatanes entre les quals hi havia G. Marín i altres) vàrem fer la 2a ascensió i poc després (ja estava gairebé enllestida) vàrem acabar fent-la integralment en tres dies en paret:

Setmana Santa del 91, amb P.X. Porta i J.Grau, de Tarragona, amb qui aquell mateix any preparàvem l'expedició Noruega 81 al Troll.

Poc després, una temporada de recés -al menys meva- per motius aliens a l'escalada ens obliga a ressenyar la part de baix que es publica al VERTEX 81 amb els següents comentaris:

"Els ressenyaments que us acompanyo són deguts als germans Bohigues autors de la segona ascensió. Ens esmenten en particular l'espectacularitat pel que té d'aeri la 2a meitat de la via amb passatges de sostres de gran ambient i tanmateix la

Paret de Terradets i recorregut d'Escales cap al cel.
Foto: M. Solís

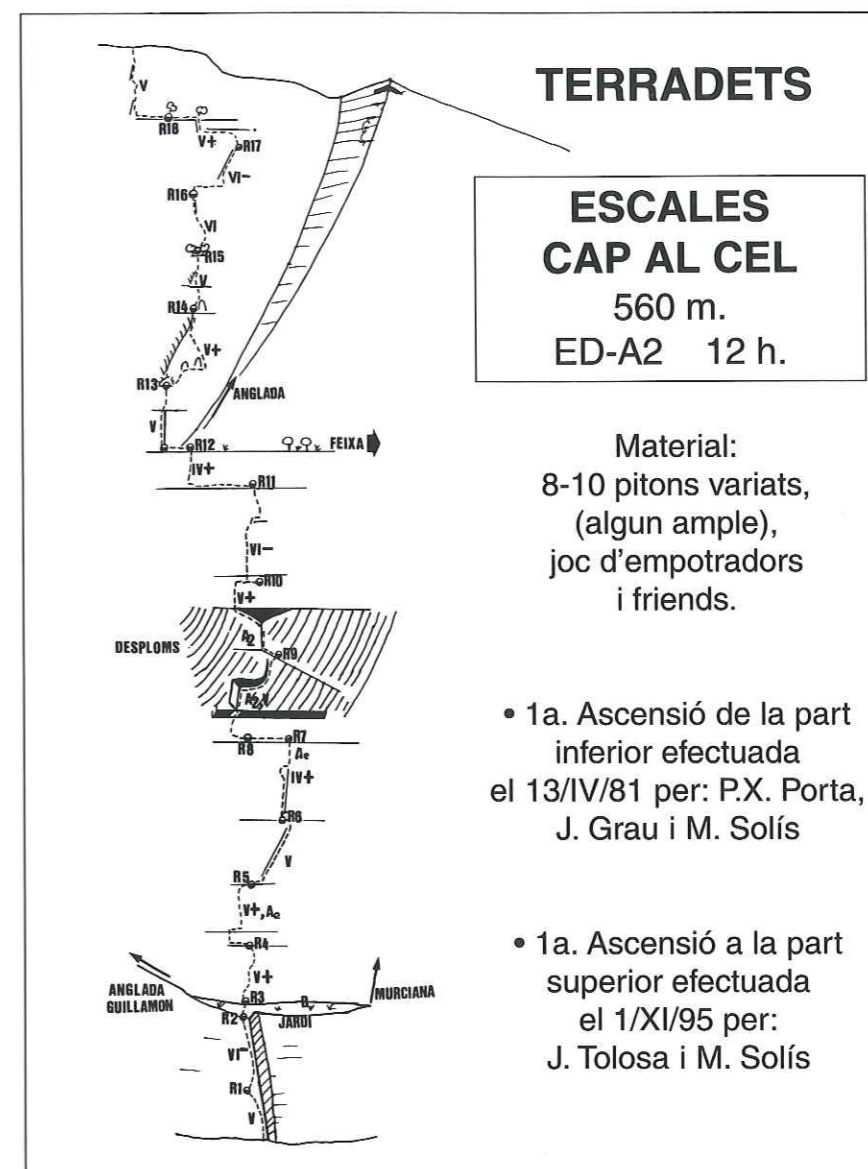
gran dificultat tècnica del onçè llarg..."

La part de dalt va veure un intent (M.A. Casals i jo al 82) en què enllestírem la meitat superior i així va quedar aquest projecte -que personalment he considerat inacabat, arraconat.

Finalment, ja era hora, reprenc l'antic projecte ara amb company nou, Julián Tolosa -Talós pels amics- a qui entusiasma la idea. Pugem a la feixa el 30/10/95, allí farem dos bivacs.

Reprenem l'antic projecte -ara emmerdat amb les cordes ja prou ruinoses d'algun intent d'usurpació- que discorre seguint un sistema de fissures que travessen obliquament la meitat inferior (de la part de dalt), tot just a l'esquerra del superident díedre que solca la part superior de l'Anglada Guillamon. Renovem una mica el material existent i ens plantem al peu dels drets murs finals. Toca l'honor a l'amic Julián, que es "curra" un llarg que serà fonamental en la via, i ho fa com era d'esperar en un escalador del seu nivell: en lliure extrem, obligat, però no suïcida. Un desplom i una travessia vertical em porten al peu d'una cicatriu -l'anomeno així perquè em recorda la del Naranco- en bona roca que segueix mostrant-se en lliure prou dura, però molt estètica. El llarg següent encara té un tram molt dret de placa, però ja conclou més fàcilment en unes repises sota el cim. El darrer llarg és descompost, però les assegurances queden mig bé, per tant, ens plantem al cim prou ràpid.

Dalt del cim ens deleitem amb la vista aèria del Peladet i

de la roca Regina. L'alegria és indescriptible. La satisfacció de culminar aquell vell projecte ens omple immensament i es barreja amb la infinitat de records, fets, companys i moments oferts per aquestes muntanyes generoses. Aquest viatge al cor del Montsec ens hi ha unit més i li mostrem el nostre agraïment. El record del primer cop que vaig pujar aquesta paret i tot de bons moments gaudits aquests anys, escalant, esborren experiències amargues i ens revifen. Una part del pensament se'n va amb els amics amb qui vaig viure tants moments intensos, sobretot en aquesta via, i que ja no són amb

nosaltres: Òscar Ribes, Joan Freixenet i especialment Josep Maria Guerris, un bon escalador amb un mal estel que va ser el principal coartífex d'Escales cap al cel.

Una gran representació de 15 anys d'escalada a Lleida, el millor de diferents generacions lleidatanes que han somniat ací i ens han fet partícips a tots d'aquesta Escales cap al cel, que amb els seus 550 m és una de les vies més dures, impressionants i llargues del Montsec i ...

Manel Solís Viladegut

Programa d'activitats estiu 1996

Abans de decidir quina sortida voleu fer, informeu-vos de la dificultat que té i si esteu preparats per a fer-la.
Maig, Juny i juliol **SUBAQUÀTIC. CURS DE BUSSEJADORS** (1 estrella). Informació a secretaria.

MAIG

- Dia 5 **EXCURSIONISME.** Gósol, Pont Cabradís. Vocal Manel Cortés, tel. 2012 34
ESQUÍ DE MUNTANYA. 3er. Especial veterinaris a l'Aneto (3404 m).
Vocal: Jordi Gonzalo, tel. 73 60 96
- Dia 12 **ESQUÍ DE MUNTANYA.** Pic dels Posets (3375 m) Vocal: Xavi Palau, tel. 79 41 16
ESCALADA I ALTA MUNTANYA. Pic dels Posets (3375 m) Ascensió per la cara nord. Via Jean Arlaud. Escalada de III grau. Bastant difícil.
- Dies 18 i 19 **ESPELEOLOGIA.** Operació Neteja al Graller Gran del Corralot.
- Dia 19 **EXCURSIONISME.** Serra de Cardó, Balneari, Xaquera i Creu de Santos, Portell de Cardó, Collet Pelat, Font del Teix, Refugi, Boscos de Teixos, Portell del Cosp, Balneari. Dins del cicle organitzat pel Centre de Lectura de Reus.
- Dia 23 **SUBAQUÀTIC.** Projectió de la Pel·lícula «Sinai», òpera prima d'en Josep M. Castellví.
Lloc: Auditori de la Caixa.
- Dia 24 **SUBAQUÀTIC.** «Tertúlies amb ...» Toni Novella (TV3).
- Dia 26 **SUBAQUÀTIC.** II Concurs Social Foto-Sub.
EXCURSIONISME. Travessa de la Serra de Chia. Vocal: Juli Vallory, tel. 24 84 77
- Dies 26 i 27 **ESQUÍ DE MUNTANYA.** Tusse de Ramunhe, Refugi de Maupàs i Pic del Boum (3006 m).
Vocal: Paulí Grau, tel. 27 04 87 o 72 05 28 (feina).

JUNY

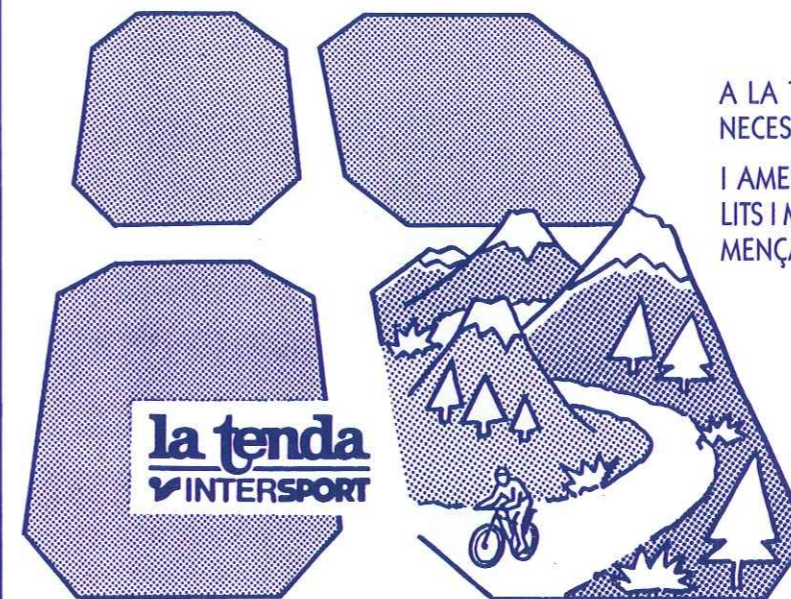
- Dies 1 i 2 **ESPELEOLOGIA.** Sortida familiar a la Cova del Molino de Aso.
- Dia 2 **ESQUÍ DE MUNTANYA.** Pic de Coronas i Cresta del Mig. Vocal: Jordi Càncer, tel 24 02 56.
- Dia 9 **ESQUÍ DE MUNTANYA.** Acomiadament de la temporada a les Maladetes Occidentals.
Vocal: Teresa Serentill, tel. 27 48 06
- Dia 16 **EXCURSIONISME. APLEC DE SANT BERNAT.** Bòfia (Port del Comte)
Vocal: Àngel Gàzquez, tel. 23 34 41
- Dies 22 i 23 **BICICLETA DE MUNTANYA.** Travessia del Port de la Gelada (Senet a Barruera). Desnivell 900 metres. Sortida a les 10 h. a Senet. Vocal: Andreu Bernadó. Tel. 24 61 20
ESCALADA I ALTA MUNTANYA. Integral de les crestes de Salenques i Tempestats amb bivac al cim de l'Aneto. Escalada de IV grau. Difícil. Vocal: Pep Godoy, tel. 20 36 04.
- Del 22 al 24 **SUBAQUÀTIC.** Sortida col·lectiva Costa Brava. Vocal: Josep Mª Freixa, tel 24 23 29 (Dijous vespre).
- Dia 30 **EXCURSIONISME ALTA MUNTANYA.** Cresta del Pic Gallinero (2782 m) al Pic de Basibé.
Vocal: Joan Ramon Segura, tel. 24 41 94

JULIOL

- Dia 4 **BICICLETA DE MUNTANYA.** Canal d'Urgell - Puigpedrós - Artesa de Lleida - Torreribera.
Vocal: Jordi Guivernau, tel. 24 49 92
- Dia 5 **SUBAQUÀTIC.** Divendres subaquàtic a Les Basses. Qui vol provar-ho?
Bateig Subaquàtic. Informació a Secretaria.
- Dia 7 **EXCURSIONISME ALTA MUNTANYA.** Pic Salòria (2789 m). Vocal: Jordi Timoneda, tel. 23 80 89
- Dia 11 **BICICLETA DE MUNTANYA.** Alpicat - El Pla - Sant Crist d'Alguaire - Canal.
Vocal: Josep Balaguero, tel. 24 95 17
- Dia 12 **SUBAQUÀTIC.** Divendres subaquàtic a Les Basses. Qui vol provar-ho? Bateig Subaquàtic.
Informació Secretaria.
- Dies 13 i 14 **Ralli ALTA MUNTANYA.** Pic Fontana, Pic de la Tallada o Faixant i Pic Mulleres.
Informació a secretaria del Centre.
- Dia 18 **BICICLETA DE MUNTANYA.** Camí de Zaidí, Gimennells, pla de la Font, circuit BTT.
Vocal: Pep Navés.
- Dia 19 **SUBAQUÀTIC.** Divendres subaquàtic a Les Basses.
- Dies 20 i 21 **EXCURSIONISME I ALTA MUNTANYA.** Pic de Pavots (3121 m), per acompanyar el Jordi Guivernau en el seu darrer "tres mil". Vocal: Feliu Izard, tel. 24 11 42.

MUNTANYA I NATURA

a tota roda!

A LA TENDA/INTERSPORT TROBARÀS TOT EL QUE NECESSITES PER RODAR A TRAVÉS DE LA NATURA I AMES ET DONARÉM IDEES, RECORREGUTS INSO-LITS I MOLTES MES ACTIVITATS PELS QUE VOLEN COMENÇAR I PELS JA INICIATS EN EL MON DE LA BTT.

la tenda
INTERSPORT

Passeig de Ronda, 84 Lleida
Barcelona • Manresa • Mataró

TEMPLERS, 11 • Tel. / Fax. 26 20 38 • 25002 LLEIDA

Editorial **La Falcata**

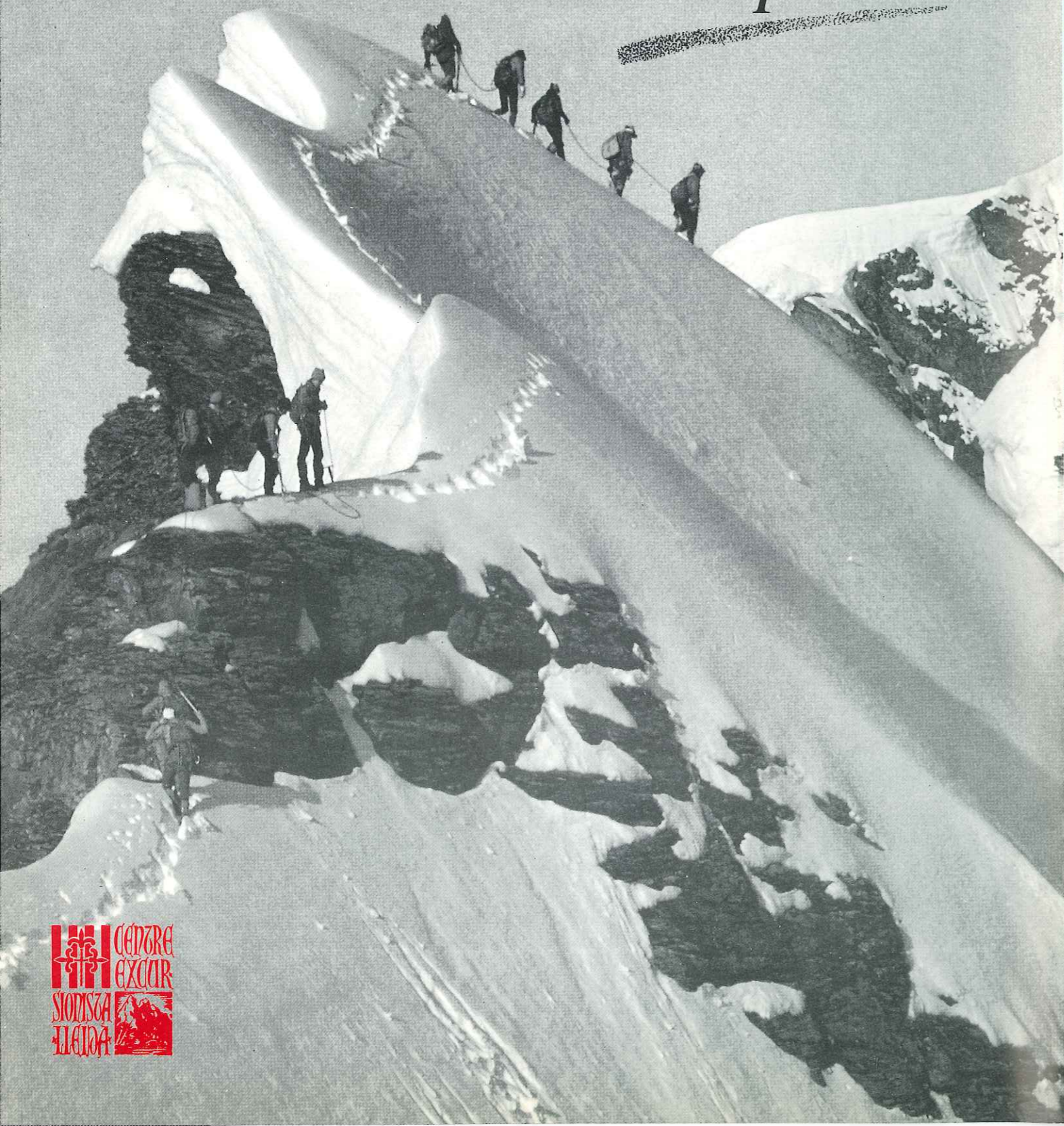
CAIXA DE TERRASSA

Persones. Servei. Qualitat.

ARESTA

la revista del Centre.

Participa-hi!

ARESTA

LA REVISTA DEL CENTRE EXCURSIONISTA DE LLEIDA - IV ÈPOCA - MAIG/JUNY 1996 - N.º 21

